

[Udenrigsministeren.]

vering, det radikale og det kommunistiske parti. Jeg kan ligesom det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen beklage, at der ikke længere, som i fortiden, er fuld enighed om Danmarks udenrigspolitik. Mon det ikke burde være en motivering for det radikale parti til at søge en revidering af sin stilling, der ikke kan andet end betyde en svækkelse af det demokratiske sammenhold og kun kan være til glæde for kræfter, som det ærede medlem ikke selv kan være og ikke er interesseret i at styrke. Jeg har ganske vist noteret mig, at det ærede medlem erkender den realpolitiske stilling, som nu foreligger, og at det også er hans partis opfattelse, at når en beslutning af denne karakter er truffet, må aftalen holdes. Jeg vil ønske, at denne fuldstændig rigtige betragtning vil føre til, at det radikale parti vil ophøre med både her i salen og i endnu højere grad ude i den danske offentlighed at svække tilliden til, at den politik, som er landets, også er den rigtige, og at modvirke, at vi opfylder vore forpligtelser efter pagten, således som disse vurderes og opfattes mellem pagtens deltagere. Jeg har vanskeligt ved at finde motiverne til denne holdning fra det radikale partis side. Det kan ikke være økonomiske, thi det radikale parti har erklæret, at det var rede til indenfor et skandinavisk forsvarsforbund at betale de militære omkostninger, når dette forbund blev til virkelighed, og de ville jo utvivlsomt være blevet endnu højere og have haft endnu større indflydelse på vore sociale forhold end det, som Atlantpagten nu kræver af os. Jeg kan heller ikke se, at der rent politisk er en så afgørende forskel, da en skandinavisk forsvarsalliance naturligvis måtte have tilknytning under en eller anden form til de vestlige demokratier, at det kan være en begrundelse for den fuldstændig afvisende holdning, som partiet indtager. Det være nu, som det være vil; Atlantpagtlinien ligger nu klar og fast og vil blive fastholdt og gennemført, således som vi har forpligtet os til det.

Hvad den sydslesvigske politik angår, viser de udtalelser, der er faldet, og den tilslutning, der er blevet givet til de synspunkter, jeg på regeringens vegne har fremsat, en meget glædelig overensstemmelse. Ikke mindst er jeg tilfreds med, at det er blevet gjort klart, at der blandt de demokratiske partier er almindelig enighed om at fastholde som et dansk synspunkt sydslesvigernes ret til med demokratiske midler at arbejde for selvbestemmelsesretten. I alle hovedpunkter er der en sådan overensstem-

melse, at det kan danne grundlaget for et nøje samarbejde imellem partierne til gennemførelse af den danske politik på dette område.

Jeg skal derefter gøre nogle bemærkninger til nogle af de udtalelser, der i går blev fremsat af ordførerne.

Jeg vil gerne takke socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, for den klare og faste måde, på hvilken han gav udtryk for det socialdemokratiske partis synspunkter overfor hovedlinierne i vor udenrigspolitik. De viste, at disse retningslinier ligger fast og har den samme støtte i tinget nu efter regeringsskiftet som før. Jeg har derfor naturligt ikke mange bemærkninger til det ærede medlem. Det ærede medlem berørte spørgsmålet om tjenestetidens længde. Det er et spørgsmål, som i første række har betydning for de enkelte landes øjeblikkelige beredskab, og det har derfor også været genstand for indgående undersøgelser og drøftelser i Atlantpagtlandenes organisationer. Der er derefter rettet henstilling til de enkelte lande om at overveje en forlængelse af tjenestetiden, en henstilling, som en række lande allerede har imødekommet. Hertil kommer nu, at spørgsmålet er blevet aktualiseret for Danmark ved en henstilling fra Amerikas Forenede Stater. Jeg vil gerne understrege ordet henstilling, for det er det, selvom jeg ikke har noget håb om at overbevise det ærede medlem hr. Aksel Larsen om, at det ikke er en ordre eller et ultimatum. Baggrunden for henstillingen er, at den amerikanske kongres står foran at skulle bevilge overordentlig store beløb til hjælp for demokratierne i Europa og derfor ganske naturligt vil være overbevist om, at disse stater gør, hvad der står i deres magt for selv at yde den indsats, som er nødvendig, for at den hjælp, der ydes, økonomisk og militært, også kan blive effektiv. Forudsætningerne for at kunne gennemføre en forlængelse af tjenestetiden her i landet er i dag af forskellige grunde — utilstrækkeligt antal befalingsmænd, manglende kaserneplads og andet — ikke tilstede. Men det er regeringens opfattelse, at kræfterne må sættes ind for at afhjælpe disse mangler, således at vi, hvis situationen stadig skulle kræve det, må blive i stand til også for Danmarks vedkommende at tilvejebringe det fornødne beredskab. Det er regeringens hensigt i morgen at forhandle dette spørgsmål i det udenrigspolitiske nævn.

Det ærede medlems udtalelser om det sydslesvigske spørgsmål gav jo i hovedsagen tilslutning til de udtalelser, jeg havde fremsat. Jeg må måske have lov til at sige, at